

Temps de família

Dij, 20/07/2017 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Preservar un temps per a la família no sempre és fàcil. Les obligacions reals o imposades amb què topem dia rere dia, ens forcen a convertir en planificat aquell espai-temps que per la seva cabdal importància no s'hauria de guanyar un horari concret marcat a la nostra agenda, sinó tenir un reservat preferent de ple dret.

L'estructura social en la qual vivim ens condueix a una minuciosa organització de la nostra vida -aquesta no sempre lliurement escollida- acotant un temps per a cada cosa i per a cada necessitat individual o col·lectiva de cadascun dels membres de la unitat familiar. Una vida marcada per rutines que en el fons tenen un efecte saludable, però que acaben fent de la quotidianitat un encadenament de situacions previsibles que ens permeten habitar el temps amb cert ordre i confiança, però no sempre satisfactòriament. El període escolar, les responsabilitats laborals, la formació permanent, l'esport, les trobades amb companys o amics, l'atenció de la llar, etc. governen habitualment el ritme de la nostra vida.

Cal ser conscients que les relacions amb els diferents membres de la família, i en especial amb els infants, són primordials per a créixer i han de ser de qualitat, senzilles i plenes d'estimació. No s'hi val amb cobrir únicament les seves necessitats bàsiques, portar-los a l'escola, omplir els seus temps lliures d'extraescolars i complaure'ls comprant-los allò que ens demanen. Embolcallar els fills per poder "gaudir-nos mútuament" sense interferències, es converteix sovint en un acte de valentia i renúncia als atraients estímuls exteriors i, requereix un veritable exercici de planificació logística i justificació social, quan hauria de ser simplement un acte reflex i espontani.

Els temps familiars són molt importants i hem de vetllar per tenir-ne cura. Cal propiciar espais de tranquil·litat, d'acompanyament, de silenci i de diàleg. Permetre'ns perdre el temps i avorrir-nos junts. Sorprendre'ns mútuament, descansar plegats, compartir angoixes i reviuire records. Fer-nos riure i trobar-nos en l'abraçada. Recuperar la sensibilitat de la vida, potenciar petites trapelleries. Fomentar espais per connectar amb el nostre interior i el dels més petits. Oferir-nos temps per a ser família sense sentir-nos encotillats per la història pròpia, ni per l'estrès generat pels ritmes de vida imposats.

No cal sofisticar gaire el tema perquè el més important és sentir-nos família, i això es pot fer sense sortir de casa, facilitant el joc, compartint la lectura... o passejant per la platja, caminat per la muntanya o admirant embadalits una posta de sol.

Temps de família, necessaris per reconèixer-nos. Per donar-nos la paraula, i reprendre aquella conversa inacabada. Asserenar-nos prèviament per poder convidar a l'altre a un espai comú ple de l'alegria de saber-se vius i segurs. Desvetllar experiències noves nascudes de la singularitat personal de cadascú.

Temps de família per obrir-nos a la mirada comprensiva que deixa espai per expressar-se, per deixar de córrer i oblidar la sensació de no donar l'abast i no valorar prou allò que veritablement és important. Trobades generadores de confort i benestar que expulsin les tensions i els petits enfrontaments.

Un temps per perdre'ns-hi i ser nosaltres mateixos des de la naturalitat, i poder descobrir el tret identitari del nostre ser família.

Temps de família ple de vivències que se'ns quedin gravades al cor.